

Till minne av: Kenneth Johansson

Kenneth Johansson har lämnat oss. Kenneth var en mycket omtyckt tenniskamrat. Han var en skicklig tennisspelare och har bland annat representerat det svenska veteranlandslaget. Kenneth Johansson blev 52 år gammal. Här minns Lasse Wohlfart honom.

”Det var i mitten av 70-talet. Match i Herrsingel B i Ute-KM. På ena sidan en man i 30-årsåldern som ägnat mest tid till lek med boll på fotbollsplan. På andra sidan en knatte i tioårsåldern med stort självförtroende och total avsaknad av nerver.

Någon rejäl match blev det aldrig. Den äldre servade och knatten svarade med en stoppboll, lagom lös/hård. Den äldre rusade mot nät och lyckades fösa över bollen. Lobb från knatten, snabbt stopp och tillbaka till baslinjen för den äldre som lyckades returnera bollen över nät för att få en ny stoppboll jaga upp. Ny lobb från knatten. Ett desperat försök att hinna tillbaka misslyckades och den poängen, liksom de flesta andra vanns av knatten. Den äldre andades tungt, suckade och på andra sidan nätet stod knatten och skrattade.

Det var sinnebilderna av Kenneth Johansson. Bollbegåvningen som spelade tennis för att han tyckte det var så roligt. Under hela sitt liv på tennisbanan spelade han för det var det roligaste han visste. Drivkraften var alltid att ha roligt. Vinsten fick många gånger komma i andra hand.

När knatten blivit tonåring tog han klivet upp i den svenska eliten och när det var dags för Kalle Anka Cup var han rankad som en av landets främsta i åldersklassen. Notabelt är att ettan i klassen var Stefan Edberg.

Frågan är vilket som betydde mest för Kenneths popularitet, hans skicklighet eller hans lättsamma humör? Aldrig sur, aldrig gnällig, skyllde aldrig på något. Jag minns en gång i mitten av 80-talet då vi var i huvudstaden och tittade på Stockholm Open. På väg in till läktaren mötte vi Kent Karlsson, Davis Cupspelaren och niofaldiga ATP-segraren. Han rusade fram mot oss och gav glädjestrålande Kenneth en bamsekram. Det var i det ögonblicket omöjligt att avgöra vem som var stjärnan och vem som var beundraren.

Kenneth var flera gånger med då tennisklubben åkte på sin årliga resa till Mallorca. Där spelades en singelturnering med handicap. Att Kenneth i vissa matcher var tvungen att vinna tio bollar för ett fått game var inget hinder. Det spelades också dubbel och vid ett tillfälle (säkert flera) visade han prov på vilken gamäng han var. Han skulle spela ihop med Hasse Andersson, som med lite tur kunde slå en boll över nät då och då. Hasse var som alltid nervös inför uppgiften och insåg att han inte skulle vara till så stor nytta. Han frågade Kenneth: ”Hur ska jag göra?” Kenneth svarade snabbt: ”Serva och gå och sätt dig!”

Hemma i Vaxholm roade han sig med att utmana de medelålders motionärerna med vänster hand. Om han vann alla matcher är tveksamt. Men han hade roligt!!

Kenneth hade nog kunnat vinna hur många KM-tecken som helst, men vann gjorde han så mycket ändå, så det behövde han inte göra på hemmaplan. Jag hade glädjen att få spela dubbel med honom i KM både utomhus och inomhus. Varför han valde att spela med mig kan jag bara gissa. Jag var hans gymnastiklärare och hans fotbollstränare och vi umgicks en del även utan boll. Jag gissar att han valde mig som tack för vårt roliga liv tillsammans. Han kunde ha spelat med vem som helst och vunnit betydligt lättare än vad vi gjorde de gånger jag skötte mig.

Att idrotta ska vara roligt. Instinkten att vinna får aldrig bli större än glädjen att få röra sig och "leka". Det bästa beviset på denna devis är Kenneth Johansson."

Lasse Wohlfart